

Despre fruct

Samoila

Floarea-n criză se deschide mângâiată de neșoapte
Arestate între buze pârlolite zi și noapte
Și simțindu-și briza morții trece-n fructul delicios
Cosmic cuprinzând întrânsul ce-i urât și ce-i frumos.

Fructul copt are o șansă să-și cunoască rădăcina
De ajunge-n iarba deasă uitând repede lumina.
Încă poate privi cerul până când ea, devenirea,
Îl trimite în țărâna care-i va-mplini menirea.

Taina care îl cuprinde sub un cer cu nori chipoși
Îi aruncă-n cap dureri care îi neagă sorți frumoși
Iar ideea lui de poamă pare doar că dânsa este,
Sugerând firescul morții răscitit într-o poveste.